

Szám.

an kö-
: Kiss
s Ottó,

gy örö-
lomásul
, ha a
e, mert
zör is:
zerenese
erés az
fejtérés,
hogy a
sak egy
nyt nem
a fajtá-
yanhoz,
földről
a szót
égül: a
esemény
boldog
bájjatok
Nektek
egírtam
megfej-
a jutott
Tündér-
kiadó-
huzásnál
edvez a
gy amit
gy vala-
assam a
minden
eveteket
nem egé-
nálótok
emmitéle
tezdőnek
er ezzel
szívesen
ak akad,
is Lap,
es bará-
onatkozó
mely az
Marsa.
p küldé-

szín-nyo-
tési tábla
lyamából
henaeum
ek-tere 3.

aeum-épület.
n.

KERES VALAKIT, KISSASSZONYKA? (Lásd a 164. lapon.)

XLIX. köt. 11. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr. 1895 szeptember 15-én.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

VADGALAMB.

— Elbeszélés, több képpel. —

(Folytatás.)

ZINTE szokatlanul vidámnak látták Magduskát másnap reggel is. Csak hogy a vidámságát, ha jobban megfigyelik, nagyon sajátóságosnak is találták volna. Mosolygós, örvendező volt az arca, de azért nem igen állt szóba senkivel, inkább félig gúnyos, félig lenéző pillantásokat vetett rájuk, mintha azt mondogatta volna magában:

— Törődöm is én már veletek! Rendben van már az én dolgom, fittyet hányok nektek.

De hát már szokva voltak a kis vadgalamb szeszélyeihez, nem igen ügyeltek rá, sőt a kisasszony ritka kivételképen még nagyon meg is volt Magduskával elégedve. Mert megtörtént, amire ugyancsak kevés példa volt, hogy Magduska igen pontosan végezte minden leczkáját és feladványát. Igen, mert furfangos eszecskejével így okoskodott:

— Vigyáznom kell, hogy valamikép büntetést ne kapjak. Ha szobaáristomot mérnének rám épp akkor, amikor mennem kell... az nagy baj volna No, majd megteszek szépen mindent, amit csak kívánok; nem tart sokáig.

Ilyen módon csakugyan szerencsésen elérte azt az időt, a mikor, számítása szerint, indulnia kellett. Meleg nap volt, a többiek még a szobában foglalatoskodtak s csak ozsonna utánra terveztek nagyobb sétát; ez Magduskának éppen kapóra jött. Kiosont a szobából s az istállóba sietve,

fölnyergeltette a Bársony csacsit. Sokszor tette már ezt, tehát nem is tünt föl senkinek, jóformán nem is igen ügyelt rá senki, mikor kinyargalt az udvarról. Annál nagyobb volt a Magduska izgatottsága és öröme.

— Így ni! Hál' istennek, szerencsésen kiszabadultam! Most már gúnyolhattok, akit akartok, drágalátos Kálmán és Dini, kérkedhetel tudományoddal és szorgalmaddal, lelkem Piroska! A kisasszony pedig büntethet, akit tud. — engemet nem láttok többé! Nem sokára ott leszek kedves jó apácskámmal. Siess, Bársony! csak gyorsan, csacsikám!

Bársony szokva volt hozzá, hogy egy kis időre ugyancsak meghajtották. Nyargalt is tehát szaporán jó ideig, addig, míg ki nem értek a mező tájkára, ahol máskor olyképen mulatgattak, hogy a csacsi közben-közben meg is pihent és jóízűen legelészett. Hát persze Bársony nem gyanította, hogy most nem efféle mulatság a céljuk, hanem komoly dologban járnak és mert nem tudta, a szokott helyen letért az országutról és a mezőre vágatott.

— Ohó, csacsikám, most nem maradunk itt, messzibbre iparkodunk! Vissza, ki az utra!

Rángatta Magduska a kantárt teljes erejéből, de Bársony éppen olyan esőkönnyös csacsi volt, mint a többi füles atyjafia. Rugdalózni kezdett s Magduska jobbnak találta, hogy ő legyen az okosabb és engedjen.

— Jól van no, lakjál jól, akkor aztán vigabban nyargalsz. Nem szeretném, ha nagyon is megesőkönnyösödnél és itt rekednék. Tudom én már, hogyan kell veled bánni.

Csakugyan igaza volt. A csökönyös Bársony, miután kedvére megozsonnált, hajlandó volt odább baktatni. Csakhogy jócskán telt bele idő, mire Magduska idáig jutott vele.

— Már ugyancsak későn van, most sietnünk kell. No, sebjaj. Mondta Piroska, hogy a dunaujfalusi kikötő-állomás nincs messze. Az országút meg egyenesen oda vezet, el sem tévedhetek.

Ez az okoskodása azonban nem egészen vált be. Mert ami az egyiknek nincs messze, a másinak már nagyon messze lehet s a hova kocsin, tüzes jó lovakkal hamar el lehet érni, oda a lustán koczogó csacsi csak nagy idő alatt visz el. És még ha a csacsi szaporán koczogott volna! De Bársony koma sokallani kezdte a sétát, kivált a köves, poros országuton. Egy kis ideig csak mendegélt, de aztán úgy vélekedett, hogy már megint jó lesz egy kicsit falatozgatni; meg-megállt tehát az ut szélén és rágicsálta a kórót, dudvát, csöppet sem törődve vele, hogy Magduska türelmetlenül nógatja, rángatja.

— Jaj te lusta jószág! Hiszen így soha sem érünk oda!

Mikor nagy nehezen ismét megindította a csacsit, csakhamar más bajt vett észre: az ut két-három helyen is kétfelé vált. Már most melyikre térjen? Neki indult jó szerencsére s első ízben el is találta a jó utat; de mikor másodszer ért olyan helyre, ahol az ut kétfelé vált, rossz irányba indult. Már nagy darabon haladt, mikor szemközt jött egy öreg parasztasszony s ugyancsak rábámult a számaron nyargaló uri kisasszonyra. Jó képű öreg asszony volt s Magduska, ki aggódni kezdett, hogy jó uton jár-e, megkérdezte tőle, messze van-e még a dunaujfalusi kikötő?

— Hát oda iparkodik a kisasszony? No, ezen az uton soha sem jut oda. Vissza kell térnie oda, ahol kétfelé ágazik az ut. A másik vezet a Dunához.

— Köszönöm szépen. De jó, hogy megkérdeztem!

Visszafordult s eljutott a jó utra. Ezenközben azonban már nagyot haladt az idő, a nap lenyugodott s az esti szürkület kezdett leereszkedni a tájra.

— Ó, bizony rám sötétedik! Gyorsabban, Bársony!

A csacsi egészen más véleményben volt. Már nagyon megelégette a kirándulást és nemhogy gyorsabban szedte volna a lábait, hanem lassu lépésben is alig akart odább ballagni. Magduskának mindinkább nőtt az aggodalma.

— Jaj, ha eltéveszteném apácskát! Már talán ott is van . . . siess, Bársony! Ó, ki hitte volna, hogy olyan messze van az a kikötő!

Vége azonban, amint egy dombra ért, a távolban valami csillogó, hosszú, széles vonalat pillantott meg. A homályban már nem láthatta jól, inkább csak kitalálta.

— Ott a Duna . . . most már közel vagyunk! Mindjárt ott leszünk.

Olyan nagyon mindjárt még ekkor sem ért oda. Az ut kanyargósan vonult végig a szántóföldek közt s egészen beesteledett, mire Magduska végre-valahára kutyaugatást hallott s gyertyafénytől megvilágított ablakokat pillantott meg. Most már csakugyan célhoz ért.

Késő este volt, kevés ember járt a falu utcáján s ezek is megbámulták, nevétkék a számaragoló kisasszonyt. Egy-egy goromba komondor meg is ugatta a furesa utast s Magduska egyszer-kétszer majdhogy le nem

pottyant a rugdalózó csacsiról. Nehány falusi gyerkőcz, aki a zajra elősietett, kaczagva csufolkodott s Magduskának nagy kedve lett volna, hogy mérgesen pattogjon rájuk. Ámde a szükség nagy mester. Belátta, hogy most nem szabad háborúságba keverednie; inkább nyájasan kérdezgette tehát, merre juthat el leghamarább a kikötőhöz, ahol a hajók vannak. Meg is mutatták neki az utat s nem sokára eljuttott oda, a hova oly nagyon vágyott. Semmi kétsége sem volt, hogy most már mindjárt találkozni fog atyjával.

A part mellett több nagy hajó horgonyzott, de különben mély csönd uralkodott. Magduska leszállt a csacsiról, megkötötte Bársonyt egy czölöphöz és gyalog indult a hajók közelébe.

— Meg kell tudakolnom, melyik hajón vár apácska.

Mert amilyen tapasztalatlan volt, azt hitte, hogy apja megérkezvén, vár reá és az ő kedvéért ott vár a hajó is.

Igen, de melyik az a hajó? Mert nem csak egy-kettő lebegett ott a vizen. Hatalmas vontató gőzösök, teherszállító hajók horgonyoztak egymás mellett s Magduskának sejtelve sem volt róla, hogy az nem mindegy, miféle hajót lát. Ő még soha sem utazott hajón, úgy képzelte, hogy akár-melyik hajón ott lehet az ő apja.

— Majd csak talállok valakit, aki megmondja, biztatta magát.

Csakugyan, az egyik hajónál még jártak-keltek emberek, nagy csomagokat, zsákokat hordtak be a hajóra. Kint a parton két öreg matróz állt és pipázgatott. Biz azok nem hasonlítottak holmi finom gavalérokhoz s Magduska jó ideig félénken őgylgett ide-oda, nem merte őket megszó-

litani. Végre is azok vették észre, hogy akar vagy keres valamit s az egyik hajós eléggé barátságosan megszólalt:

— Keres valakit, kisasszonyka? (Lásd a képet a czimlapon.)

— Igen is, felelt Magduska élénken. Azt szeretném tudni, melyik hajón van az apácskám, aki reám vár?

— Ki légyen az apja? Mindenkit ösmerrek itt a hajókon, de olyat nem, aki a leányát várna.

— Ó, az én apácskámat nem is ösmerheti. Messziről jött és csak ma érkezett ide.

— Vagy úgy! No, akkor csak a személyszállító hajón jöhetett; de az már odább is ment.

Magduska nagyot ijedt.

— Az nem lehet. Hiszen apácskám én érettem jött, nem mehetett odább.

— Hát 'szen nem mondom, hogy ő is odább ment, de ezeken a teherszállító hajókon nincs utas-ember. Ha a személyszállító hajón jött, akkor bizonyosan kiszállt.

Erre megszólalt a másik hajós:

— Nem szállt itt ki uri formájú ember más, mint Bodrogi ur. Azt jól ismerem.

— Mit? Bodrogi ur? kiáltott fel Magduska meglepetve.

— Az. Talán épp ő volna, akit keres?

— Nem, ő nem!

— No, mert ő is, amint kiszállt a hajóról, szétnézett, keresett valakit és nagyon boszankodott, hogy nincs itt a kocsija. Tőlem is kérdezősködött, nem láttam-e. Váltig csodálkozott, mert megirta haza a leányának, hogy ma fog ide érkezni, hát intézkedjenek, mint rendesen. Mert Bodrogi ur sokszor utazik errefelé. De hát most, úgy látszik, nem kapták meg otthon a levelét.

Magduska hűledezve és sápadozva hallgatta a bőbeszédű hajós szavait. Akárhogy nem akarta, mindinkább feltolakodott az elméjébe egy ijesztő gondolat . . . Az ő atyja nincs itt, pedig ha megérkezett volna, bizonyosan nem megy odább, hanem kiszáll; ellenben megérkezett a bácsi, kereste a kocsiját, emlegette a levelet, melyet a leányának írt, de a melyet az nem kapott meg . . . Akkor hát az a levél, melyet ő

a postán átvett, talán nem is apácskától való volt, hanem a bácsitól és Etelkának szólt . . . Örvendező mohóságában ő akkor meg sem nézte jól a címzést, hanem föl-

SIKERES KIRÁNDULÁS. (Lásd a 171. lapon.)

bontotta. Igen . . . és azért volt a levél olyan érthetetlen . . . Most már érti! Érti és látja azt is, hogy nagy tévedésben volt, nagy oktalanságot követett el. Elbolyongott ide messzire, most éjnek idején itt van idegen helyen, minden szép reménye csak esztelen képzelődés volt!

Még ideje sem volt, hogy jól átgondolja helyzetét, mikor a hajós megszólalt:

— Ni, talált már Bodrogi ur kocsit. Ott jön, hogy fölvegye a ládáját, melyet itt hagyott.

— A bácsi! kiáltá Magduska rémülten. Jaj, ha itt talál!

Megfordult, gyorsan eliramodott a csacsíhoz, felült és elnyargalt, bele a sötét éjszakába.

(Folytatása következik.)

LEGUJABB DIVAT.

BUDAPESTI kényes lányok,
Ide nézzetek!
Napernyő dolgában szállok
Síkra veletek.

Nektek van egy, vagy tán kettő,
Három is talán?
Ó szegények! Mi az! Nekem
Sokkal több van ám.

Kifundáltam a legujabb
Pompás divatot:
A hányszor kisétálok, új
Napernyőt kapok.

Ugy bizony! És mind hiába
Irgykednetek:
Ti a boltban nem is kaptok
— Lapu-levelt.

EGY SZELID ÖZIKÉRŐL.

Édes Forgó bácsi!

A »Kis Lap« 9-dik számában közölte a »Gólyabarátság« című szép állat-történetet, melyet én nagy érdeklődéssel olvastam.

Nálunk Zemlénmegyében a szomszéd faluban szintén történt ilyen eset. A cselédek kaszálás közben fogtak egy kis őzet és elvitték az ottani uraságnak. Azt is a következő tavason szabadon eresztették, és egyszer a piros szalaggal a nyakán megszökött.

Képzeld Forgó bácsi, hogy őszkor egyszer aztán mily nagy volt a meglepetésök! Késő este zörgés hallatszott az ajtón. Azt hitték, valaki a faluban megbetegedett és orvosságért jönnek. Kinyitották az ajtót és belépett az őzike! De nem egyedül: elhozta a párját is magával. A következő tavason ismét elmentek és nem is tértek vissza többé. A szelid őzikét alkalmasint vadászaton meglőtték, a párja meg nem volt még annyira megszelidülve, hogy egyedül visszatért volna.

Kárpáthy László,
I. gimn. tan.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők nécsorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Robinson Crusoe élete és kalandjai“.

Átdolgozta Donászgy Ferencz. Hat színes
képpel, szép vászon-kötésben.

A VIZI TÜNDÉR BÁLJA.

— Sajátságos történetke, képekkel. —

NAGYON me-
leg nyári nap
volt, talán ez
volt az oka,
hogy Kláríka
oda jutott el,
ahová nem kel-
lett volna és
ahol nem vár-
ták, nem pedig
oda, ahová kel-
lett volna és a
hol várták.

Nem, csakugyan nem ké-
szült el. Százféle kifogást
tudott, de a mama nem
találta alaposnak egyiket sem.

— Nem ott van az oka, kedves leányom,
hanem ott, hogy a magad kedvteléséből
nem tudsz áldozni a mások örömére s a
mit nem szívesen csinálsz, azt folyton ha-
logatod, gondolván, hogy az utolsó pilla-
natban is ráérsz. Annak a vastag mese-
könyvnek, látom, már a végére jársz, pedig
azt később is olvashattad volna akármikor.
No, te lásd, mivel lépsz a nagymama elé.

Kláríka meghökkent egy kicsit, de csak
rövid időre. Hamar talált mentő eszközt.

— A nagymama nagyon szereti a vad-
virágot... viszek neki akkora bokrétát, a
milyet még soha sem kapott. Mindjárt me-
gyek is a mezőre.

De mégsem ment. Mászt gondolt.

— Délutánig elhervad. Jobb lesz, ha
mindjárt ebéd után megyek. Ugysem indu-
lunk korán ebben a melegben. Addig leg-
alább még elolvasok néhány mesét.

Bele is fogott, miközben egy kis titkos
nehezteléssel gondolt a mamára, aki mind-
untalan azt mondogatja, hogy ebből is
megárt a sok, hogy olykor-olykor el lehet
szórakozni egy-egy szép mese olvasásával,

Vagy talán mégsem ez volt az oka.
Mert a többiekre is csak éppen oly forrón
sütött a nap, mégsem jártak olyan furcsán.

Akkor hát talán az a kis barázdabille-
gető volt az oka, vagy az a hattyu... vagy
azok a hamis halacszkák. Kláríka sorra
gondolt valamennyire, de maga sem merte
egészen hinni.

— Hiába fogom mondani, még nevetni
fogják. A mama pedig megint azt fogja
mondani...

Mit is mondott a mama épp ma reggel?

— Kláríkám, ugy-e nem készültél el az-
zal a kis himzéssel? Pedig ma van a
nagymama nevenapja, délután átkocsizunk
hozzá.

de nem szabad egészen belemélyedni a mesevilágba.

— Már ugyan miért ne? Mikor olyan érdekes! Jaj, csak ezt a szép mesét a vízi tündér báljáról elolvashatnám ebédig!

De hát tessék! nem olvashatta el a felét sem, már hívták ebédre. És ebéd után eszébe jutott, hogy most már csakugyan mindjárt kifogy az időből, sietnie kell a mezőre, ha azt a nagy, igen nagy bokrétát össze akarja szedni. El is dicsekedett a mamának előre, milyen szerencsés ötlete támadt; hanem persze a mama nem találta olyan nagyon szerencsésnek az ötletet.

— Most, az utolsó órában? És a mikor legnagyobb a hőség? Jól van, de szaporán láss utána, hogy idején viszatérhetsz.

Klárának magának is ez volt a szándéka, ámbar tulságos sietségre nem látott okot.

— A tó közelében nagyon sok a virág, hamar tele szedem a kötényemet. Hanem . . . az igaz . . . a nap ugyancsak melegen süt.

Nem csak sütött, hanem szinte perzselt biz az, oly forrón, hogy Klárának nagy csöppekben ült ki az izzadság a homlokára, amint a virágok után hajladozott. Még

nem is valami sokat szedett, mikor a tó partján árnyas bokorhoz érve, úgy vélte, hogy jó lesz kissé megpihennie a hűvösön. Mindjárt le is telepedett a bokor tövébe.

— Nehány percz nem a világ. De az is igaz, hogy kár volt ezt délelőtt nem végez-nem. Most otthon ülhetnék és olvashatnám a vízi tündér meséjét . . . épp odáig jutottam, hogy bált készült rendezni . . . ha elhoztam volna a könyvet, most itt végig

olvashatnám. Oly kellemes itt a hűs árnyékban, a víz partján! Az a vízi tündér is bizonyosan ily szép vízben lakott. . . Hm! De hát hogy tartották ott meg a bált? . . . Hogy táncoltak a víz alatt? . . . Már azt csakugyan szerettem volna látni. . . Ni. . . ott egy halacska bámul a vízből felém . . . talán ő is ott volt a bálban. . . Vagy tán még nem is volt meg a bál,

. . . EGY KIS BARÁZDABILLEGETŐ VOLT.

csak ezután lesz . . .

— Persze hogy még csak ezután lesz, szólalt meg valaki egészen közléről.

Az a valaki egy kis barázdabillegető volt. Klárika meglepetve kérde tőle:

— Honnan tudod, hogy még csak ezután lesz? Hiszen te nem élsz a vízben.

— Nagy hire van ám annak, én is hallottam róla. Vannak madár-atyámfiak,

akik a vizen élnek. Azok mindent tudnak, ami a vízben történik.

— Jaj de szeretnék olyannal találkozni! Nem vezethetnél el valamelyikhez?

— Szívesen megtenném, de most éppen nem érek rá, nagyon sok a dolgom.

De már erre nagyot nevetett Klárka.

— Sok a dolgod! Már ugyan mi dolga lehetne az ilyen magadfajta kis madárnak?

— Sok, nagyon sok! Ma még nem is ebédeltem. De az nem baj. Hanem a fiókáim sem laktak még jól.

Gyönyörű két kis fiókám van otthon a fészkenben s a kópéknak olyan étvágyuk van, mintha legalább is sasmadárrá akarnának nőni. Reggel óta hordom nekik az elemózsiát, de még nem laktak jól. No, nem panaszkép mondom; csak növekedjenek, erősödjenek, szívesen végzem a kötelességemet. De már aztán magam is szeretnék harapni valamit.

Beláthatod, hogy nem járhatok el a te dolgokban.

— De kár! Akkor inkább ne is szóltál volna! Most már annyira szeretnék oda jutni!

— No, no, hiszen még megtörténhetik. Itt szokott uszkálni Hattyu ur, aki nagyon jó barátságban él a vízi tündérekkel. Ha akar, segíthet rajtad. Kissé büszke és begyes uraság ugyan, de ha szépen megkéred

és véletlenül jó kedvében találsz, teljesíti a kívánságodat.

A kis barázdabillegető ezzel odább billegett, Klárka pedig lesve leste, valjon az a büszke hattyu nem tűnik-e valahonnan elő. És nem kellett sokáig várnia, csakugyan megpillantotta, amint kényesen uszkálva ide-oda mozgott a vizen. Nem sokára pedig éppen oda uszott Klárka közelébe.

— Csak tudnám, jó kedvében van-e, megszólíthatom-e? gondolá Klárka. Nagyon hiunak látszik... egy kis fortély talán használni fog.

És mintha csak maga magához szólana, fölkiáltott:

— Jaj de gyönyörű hattyu! No, már ennek aligha van párja hetedhét vármegyében!

— Ugy-e? felelt Hattyu ur elégedetten. Magam is azt hiszem. No, de én is mondhatom, hogy mihelyt megpillantottalak, mindjárt

láttam, hogy nagyon kedves, okos leányka vagy.

— Mit ér az, mikor mégsem tölthetem a kedvemet, amint szeretném!

— Ugyan? Már pedig az úgy volna rendjén, hogy mindig azt tehesd, ami neked tetszik. Én mindig azt teszem.

— De jó is neked! Bezzeg én is megtenném, ha most a te helyedben volnék.

... A HATTYU HÁTÁN. (Lásd a 170. lapon.)

— Mi volna az? Hátha segíthetnék? Ilyen kedves leánykának szívesen szolgállok.

— Jaj ha megtennéd! Igazán nem hiszem, hogy volna párod a világon. Csak azt nem tudom, megteheted-e?

— Csak ki vele! Majd meglátjuk.

— Hát . . . hát azt olvastam a könyvemben, de hallottam is, hogy a vízi tündér nagy bált ad. Oda szeretnék elmenni, de nem tudom az utját.

— Ez az egész? No, ezen könnyen segítünk. Elviszlek én oda iziben. A vízi tündér régi jó ismerősöm, magam is ott leszek a bálon. Hát mindjárt együtt mehetünk.

— Igen, de hogyan? Én nem tudok uszni.

— Nem is szükséges. Ül a hátamra. Ne félj senmit, elbirlak én könnyen. Helyezkedjél el kényelmesen.

Klárrika nem mondatta ezt magának kétszer. Az udvarias hattyu fölemelte a szárnyait és odatartotta a hátát; pompás ülés esett rajta. Klárrika tehát kényelmesen elhelyezkedett rajta s vigan kiáltá:

— Mehetünk!

A hattyu megindult, aztán sokáig, nagyon sokáig ugyancsak szaporán uszott . . . Klárrika nem bánta volna, ha akármeddig tart is ez a kellemes utazás . . . úgy lengett, lebegett a hattyu hátán (Lásd a képet a 169. lapon.) mintha röpült volna, az pedig oly kellemes érzés! Nem is hitte volna, hogy ez a tó olyan nagy . . . lám, hiszen nem is ösmerte eddig, pedig hányszor körüljárta! Most egészen új, ismeretlen tájékon haladtak végig . . . a tóból nagy folyó lett s végre olyan helyre értek, ahol a folyó nagy zuhatagban a magasból omlott alá.

— Furcsa! szólt Klárrika. Bizonyos, hogy még soha sem jártam itt, mégis mintha

ismerném . . . mintha már láttam volna ezt a szép zuhatagot. Egészen olyan, mint a könyvemben a vízi tündér tanyája.

— Csöppet sem csalódom, felelé a hattyu. Oda megyünk.

— Jaj, de hogy jutunk keresztül a hatalmas vizomláson? Lesodor a mélybe!

— Mondtam már, ne félj semmit. Ismerem én itt a járást.

Oldalt került s Klárrika látta, hogy a viz nagy ivben omlik le a magasból, oldalt pedig csak páraszerű finom csöppek szemzenek alá, csillogó vízfátyolt alkotva. Ennek neki uszott a hattyu, keresztül is haladt rajta s még csak nedvesek sem lettek tőle. Most már bent voltak a zuhatag alatt, mely mint óriási boltozat borult rájuk s melyen keresztül bűvös, zöldes világosság tört keresztül. Jobbra meredek sziklafal emelkedett s ennek közepén tágas barlangnyílás látszott. Ennél állapodott meg a hattyu.

— Itt a kapu, szólt a hattyu. Én még itt kint maradok, mert rendbe kell hoznom a tollazatomat, kissé felborzolódott. Te azonban siess előre, mert be is kell mutatnod magadat a tündérháziasszonynak.

— Természetes. Remélem, szívesen fog látni.

Leugrott a hattyu hátáról a barlangnyílásba, aztán megindult gyalogszerrel odább. Ha ez a nyílás a kapu, no, akkor a kapualja ugyancsak mély. Mert Klárrika csak ment . . . nagyon sokáig ment és nem is igen látta, hol jár. Váltig erőltette a szemét, nézett jobbra-balra, de csak homályosan látott olyasmit, mintha hosszú, nagyon hosszú folyosón haladna végig. De aztán egyszer mégis világosodni kezdett, ajtóhoz ért és óriás csarnokba lépett be, a melyet még soha sem látott. A csarnok mennye-

zete csillogó, hullámzó volt s Klárka hamar kitalálta, hogy az nem lehet más, mint a folyó vize, melyen át halvány zöldes fényvel szűrődött át a világosság. A falakon vízi növények kusztak, a pallót bársonypuha vízi növények borították szőnyeg gyanánt.

Mindjárt észre lehetett venni, hogy itt nagy vendégség készül, mert a csarnok közepén hosszú asztal állt, megterítve fényes ezüstös abroszszal, mely csillogó halpikkelyekből volt készítve és gyöngyház-kagylókkal beszegve. És az asztalon végig a legremekebb csemegék voltak fölrakva, százféle is.

— Itt lesz a lakoma, gondolá Klárka. De valjon engem is oda ültetnek-e az asztalhoz? Hm . . . voltaképen nem is kívánhatom, nem hívtak meg.

Kissé aggódni kezdett, jól tette-e, hogy hivatlan vendégkép ide jött; de épp ekkor a csarnok tulsó végén megnyílt az ajtó és belépett a háziasszony, aki persze nem volt senki más, mint maga a vízi tündér. Semmi kétség sem lehetett, hogy ő az. Hosszu haja mint aranyos felhő lebegett utána, égszínké szeme úgy ragyogott, hogy az egész csarnok fénylett tőle s Klárka bizony meghökkent, hogy miképen üdvözölje; de csakhamar teljesen neki bátorodott, mert a vízi tündér így szólt:

— Nini! Hiszen ez Klárka, az a kis leány, aki ott lakik nem messze a tó partjától! (Vége következik.)

ARANY KALASZOK.

Se játékban, se komoly dologban ne bámuld és ne kövesd a vakmerőt, mert a vakmerőségnek rendszeren kudarcz és kár a vége. Ám a vakmerő, ha bajba került,

legalább azzal nyugtathatja meg magát, hogy a saját akarata szerint történt; de ha téged is magával rántott, a kár és baj mellett még az a szegényítő bosszúságod is van, hogy másnak a bolondságát követve jutottál hinárba.

*

Van ember, akit tisztelnek tudományáért és van ember, akit tisztelnek gazdagságáért. Melyiknek biztosabb a kincse? Nézz körül és sokszor láthatod. A gazdag elveszti vagyonát s oda a tisztelet, melyben részesült. A tudományt ellenben senkitől sem lehet elvenni s a tudós szerezhethet még gazdagságot is; így kétszeres lesz kincse. Legelső sorban tehát arra törekedjél, hogy ismeretekben légy gazdag, mert ez a kincs örökre megmarad, el nem vesztheted és szerezhetsz vele másféle kincseket is.

SIKERES KIRÁNDULÁS.

(Képpel a 165. lapon.)

MÁR mi csak azt mondjuk,
Akárki mit beszél:
Remekb hely nincsen
A nagy szőlőskertnél.

Üres kézzel mentünk,
Jövünk megrakodva,
Kellemes a terhünk,
Hozzuk is dalolva.

Nagy kosár gyümölcsöt
Hoz a kertész Miska,
Érett szőlőfürtöt
Szorongat Juliska.

A lányoknak pedig
Virágra volt gondjuk,
A legszebbeket nagy
Koszoruba fontuk.

Ezt a mama kapja,
Köszönetünk mellett,
Hogy nekünk ily kedves
Kirándulást szerzett.

A LENCZI AJÁNDÉKA.

— Kicsi beszélyke, két képpel. —

— LENCZI! Nem hallod? Jöjj ki hát! Hallotta Lenczi jól, de nem mozdult. Az asztalra könyökölve, fejét két kezére támasztva, keményen nekidőlt a latin nyelvtannak. Szülei több napra elutaztak s Lenczi és két testvére:

Gabika és Lenke, egy hű öreg cseléddel maguk voltak otthon. És Lenczi, mint első gimnazista, épp azért meg akarta mutatni, hogy ő már komolyan tudja a kötelességét, most még szorgalmasabban tanul, mint mikor szülei itthon vannak. Ne mondhassák, hogy csak akkor tanul, mikor rászorítják.

Gabika, aki csak hét éves, élénk, nyughatatlan legényke volt, nem találta szükségesnek azilyen nagy buzgalmat; játszott, futkosott, csin-
talankodott és gyakran még Lenczit is zavarta. Épp ezért nem hallgatott Lenczi most sem a hívásra.

— Sok a leczke . . . és ez a latin ugyancsak nehéz. Alig fogok vele jól elkészülhetni. És az a szeleburdi kis Gabi még folyvást háborgat!

Néhány percz mulva azonban már nem

mondta ezt, mikor Gabika benyitott az ebédlő felől és így szólt:

— De hát jöjj már! A postás csomagot hozott és a te nevedre van címezve.

No, ez már mégis csak fontosabb volt a latin nyelvtannál is. Hamar ott termett Lenczi a másik szobában, aláírta a postás könyvét és kíváncsian nézte a csomagot.

— Ugyan ki küldte és mi lehet benne? kérde Gabika szintén kíváncsian.

— Bódi bácsi . . . itt van fölírva a szállító-levélen. Holnap van a születésem napja . . . és Bódi bácsi minden esztendőben küld szép ajándékot.

— Most valami nagyon szépet küldhetett, mert ugyancsak nagy a skatulya.

— Nem is küld a bácsi holmi haszontalanságot, szólt Lenczi előre is büszkén.

Gyorsan felbontotta a dobozt és leemelve a födelét, valami puha tárgyat

. . . HATALMASAN
MEGLOCSOLTA.

(Lásd a 173. lapon.)

vett ki, mely finom papirosba volt göngyölve. Izgatott örömmel fejtette szét a papirost és . . .

És ekkor olyan kaczagás hangzott fel, hogy szinte rengett bele a szoba. Csakhogy nem Lenczi kaczagott, hanem Gabika, aki majd eldőlt nevéttében. Ellenben Lenczi a füle czimpájáig elvörösödve, dermedten

bámult az ajándékra, melyet a kezében tartott. Ez pedig nem volt egyéb, mint egy gyönyörű hajas bábu, szépen felöltözve.

— Jeles gimnazista bátyám Viczát kapott ajándékba! évődött a hamis kis Gabika, még folyvást kaczagva.

— Elhallgatsz?! rivalt rá Lenczi Meg nem foghatom... mi jutott eszébe a bácsinak!...

— De én értem, mondá Gabika. Mikor a bácsi maltkor itt volt nálunk, nagyon tetszett neki, hogy én is katona akarok lenni, mint ő. Te pedig azt mondtad, hogy nem leszel katona. No hát akkor bábút érdemelsz, hahaha!

Lenczi nagyon valószínűnek találta kis öccse magyarázatát. De csak még inkább fölforrtyant.

— No, ha a bácsi csufolni akart, hát bennem emberére talál!

Fogta a szép új Viczát és kidobta az ablakon.

— Ejnye! ingerkedett Gabika, hát illik az, hogy így bánj a szép új Viczáddal? Ki tudja, mikor kapsz másikat!

Erre Lenczi mérgesen fülön fogta Gabikát.

— Hallod-e, Gabi, ha csak egy szót is

mersz erről szólni valakinek, akkor... no, akkor jaj neked!

— Jaj, dehogy szólok! Csak ereszd a fülemet!

El is eresztette Lenczi és boszusan tért vissza a szobájába, aztán újra neki dőlt a könyvének, hogy tanuljon. De nem boldogult sehogy. A bötük csak úgy táncoltak

a szemei előtt. Folyvást azon járt az esze, hogy a bácsi mennyire csuffá tette... és ha ez az inczifinczi Gabika kifeesegi a fiuknak, félesztendeig nevetni fognak rajta!

Még javában mérgeződött, mikor a nyitott ablakon át beszólt Gabika:

— Lenczi, a te Viczád ide pottyant az én kerteskémbe egy virágcserepre, én pedig most öntözgetek. Őt is megöntözzem?

— Bánom is én! Legjobb lesz ha egészen vízbe fojtod!

No, Gabika ezt jó-

formán meg is tette. Roppant mulatsága telt benne, hogy a bábút hatalmasan meglöcsölte (Lásd a képet a 172. lapon); nem maradt annak egy porczikája sem szárazon.

Kertészkedése bevégeztével Gabika is bement a szobába, hogy leczkéje után lásson. Éppen csak hozzá fogott, mikor benyitott az öreg Ágnes dada a kis Lenkével. Le-

... KESERVES TANULÁS.
(Lásd a 175. lapon.)

velet tartott az egyik kezében, a másikban pedig öt darab fényes, ujdonatuj ezüst korona csillogott.

— Lenczi urfi, a pénzt nem jó úgy ott hagyogatni. Tessék, tegye el. A kis Lenke bábuját meg adja oda neki.

Lenczi nagyot bámult.

— Mit beszél maga, Ágnes dada? Miféle pénz? Miféle bábút adjak Lenkének?

— No, hiszen csak tudja? Most, hogy haza jöttem a kicsikével, ott láttam az ebédlőben a felbontott skatulyát. A pénz meg a levél még benne volt. Itt van ni . . . azt írja a bácsi, hogy mivel nem igen tudta kitalálni, mi volna az ifiurnak legjobban kedvére, hát inkább ezt a szép fényes öt koronát küldi, vegyen magának, amit akar. És a kis Lenkének a bácsi szép új Viczát ígért, hát azt is elküldte s azt írja, hogy Lenczi urfi adja át mindjárt a kicsikének. Az ifiur bontotta föl a skatulyát, ugy-e? No, hát hol a bábu?

— Igen, add ide! szólt türelmetlenül a kicsike. Hol a Viczám? Add ide mindjárt!

Lenczi most már elsápadt, de még Gabika is. Egymásra bámultak s ugyancsak meg voltak akadva, hogy mit szóljanak, mit tegyenek. Most már értették a dolgot. Hebehurgyán szeleskedtek, nem néztek a doboz fenekére, inkább elhitték, hogy a bácsi izetlen tréfát üzött. Ám ez még nem volna baj, csak előadhatnák a Viczát; de mikor csupa oktalan boszuságból és pajkoságból tönkre tették! Hogyan adják elő?! Lenczi legelőször is időt akart nyerni, hogy meggondolja a dolgot. Erőltetett nevetéssel mondá:

— A Viczád, kicsikém? Megérkezett, de nagyon elfáradt a hosszú utban, hát lefektettem.

Aztán oda sugott Gabikának:

— Nézz utána annak a szerencsétlen bábunak . . . talán nem esett nagy kár benne . . . meg lehet szárítani. Hozd elő.

Gabi kiment s nem sokára kihivta Lenczit is és megmutatta neki az agyonlocsolt bábút. Tönkre volt ez téve teljesen, a festék elmázolódott rajta. — ezt nem lehet oda adni, mint a bácsi ajándékát. A kis Lenke pedig makacsul követelte a bábuját, folyvást ott nyügösködött Lenczi körül.

— Nem baj, ha alszik is . . . nem fogom fölébreszteni . . . Hol van? Mutasd hát, hol alszik?

Lenczinek már a verejték is ellepte az arcját.

— Hagyj most békében, kicsikém . . . tanulnom kell . . . nagyon sok a leczkém.

Ez igaz is volt s egyéb bajához még az aggodalom is járult, hogy készületlenül fog az iskolába menni, ott is baj lesz. Most már legfőbb ideje volna, hogy hozzá lásson a tanuláshoz; csak a Vicza dolgát rendbe tudná hozni! Meg is találta a módját, csak hogy nagyot sohajtott hozzá.

— Mind hiába, nincs más mentség. Magam vagyok az oka.

Félre hívta az öreg Ágneszt és elmondott mindent, aztán átadta neki az öt darab fényes koronát.

— Van itt is olyan bolt, amelyben bábukat árulnak. Vegyen olyan szépet, a milyet csak kaphat ennyi pénzen. Én majd addig gondját viselem a kis Lenkének és elbiztatom, hogy vacsorára már fölkél a fáradt Vicza.

A jó öreg ellenkezett, nem akarta, hogy Lenczi ennyit áldozzon; de Lenczi elszántan megmaradt terve mellett.

— Meg kell lennie. Tartozom vele a kicsikének, de a bácsinak is. Csak aztán el ne áruljanak! Megölne a szégyen, ha a bácsi megtudná, milyen együgyű hebehurgyaságot követtem el.

Igy hát megtörtént az akarata. Gabika, a kópé, hasznára fordította: elkisérte az öreg Ágneszt és jól mulatott a boltban. Lenczi pedig maga maradt a kicsi leánykával. Ez most még inkább zaklatta Lenczít, ki hiába akarta komoly tanulásba fojtani saját kedvetlenségét. A kicsike folyvást ott sirdogált körülte s Lenczi minden lehetőt megpróbált vele, végre ölbe vette úgy sétált vele, egyttal pedig leczkójét is olvasgatta. No, biz az keserves tanulás volt (Lásd a képet a 173. lapon.)

Majdnem esteledett, mikor megjött az öreg Ágnes és valahára véget ért a Lenczi kinlódása. A hálószobának kerülve, szép bábuval lépett be az öreg dada a kis Lenke elé.

— Fölebredt a Vicza . . . nézze kedveském, mily gyönyörű!

A kicsike rögtön visszanyerte jó kedvét és boldogan feküdt le. Bezzeg Lenczi nem a legvidámabb gondolatokkal aludt el.

— Oda a szép ajándék, semmim sem maradt! Ugyan megfizettem oktalan fölületességemért! Dejszen máskor majd, ha nem értek mindjárt valamit, jobban a fenekére nézek, nehogy újra bábut fogjak!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLIX. köt. 9-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

1	3	4	8
8	1	3	4
4	8	1	3
3	4	8	1

Helyesen fejtették meg: Fáy Erzsé, Jánosi Annuska, Farkas Maricza, Mérey Ágosta, Kövesy Rudi, Pessl Lipót, Moesz Ilonka, Saláth Ilona, Herzfeld Paula és Elly, Soós Aranka, ifj. Jákó János, Oppenheim Irén, Schwarz Frigyes, Korbai Gizella, Schenkenberger József, Botka testvérek, Stancsa Miczi, Emike és Gyula, Adler Stefánia, Csányi Ödön, Robicsék Béla, Kaiser Rózika és Ferencz, Lányi Rudolf, Kudlik Etelka, Balássy Erzsike, Straširibka Modesta, Kemény Béla, Csizék Ilona, Császár Ferencz, Kreibik Sándor, Fischl Izabella, Steinhübel Ödön, Szidon Mariska, Lányi Rozika, Szemző János, Taubner Margit, Przybilla Jenő, Taxner Béla, Diamant Róza, Hauer Ilus, Sturm Margit, Mihályti Ernő és Zoltán, Gál Mártha, Körmendy Janka, Piller Géza, Záborszki Dezső, Rechnitz Marcsi, Jakab Bözsi és Margit, Lederer Irma és Sarolta, Várady Böske, Boross Margitka, Szelke Hajnalka és Józsi, Molnár Ferike, Lázár Béla, Angyal Irma, Schlichter testvérek, Richon testvérek, Szent-Ivány Carla, Unátyvinszky Ilus, Bolyó Pálma és Károly, Szekeres Béla, Weisz Józsi, Huber Jenő, Szemők Katicza és Maricza, Katona Lajos, Kiss Ella és Károly, Bónis Berta, Grosz testvérek.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett: *Szelke Hajnalka és Józsi, Budapest*, kiknek a jutalom-könyvet (*»A tarka könyv«*, írta *Hoffmann Ferencz*, százötven elbeszélés gyermekek számára, tizennégy eredeti színes képpel, szép vászonkötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« XLIX. köt. 8-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Várady Böske, Taxner Béla, Lederer Irma és Sarolta, Richon testvérek, Schlichter testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Nyár végén.“ A versecske eléggé folyékonyan perog, de tartalma folytonos ismétlődés, nem tud kibontakozni a dal, virág és vidámság emlegetéséből, minden új versszak csak azt mondja, amit az előbbi. Így tehát nem üti meg a közölhetőség mértékét. — **Kemény Béla.** A kérdéses dolgozat megérkezett. Az újabb rejtvényeidből egyet sem sorozhattam be. A szórejtvényben két szót hibásan alkalmaztál: a »mór«-ból semmiképp sem lehet »Amor,« mert ez utóbbi szóban nincs hosszú ó betű; a »dal« szó elé pedig ó-t ragasztván, »ódal« szót csináltál, ilyen szó azonban nincs a magyar nyelvben, csak póriás kiejtésben hangzik az »oldal« szó úgy; de írásban nem használhatjuk. A számrejtvény jó, de oly nagy, hogy ekkora tömeg számmal vesződni legtöbbször kis olvasótársadnak már nem szolgálna multságául. A képrejtvénynek végre a tárgya nincs jól megválasztva, mert kis olvasóim közt aligha sok akad, aki tudja, mi a Dekameron. — **Szemző János.** Azt az »országut« képrejtvényt már nagyon, de nagyon sokan megcsinálták előtted. Persze, azért neked is eszedbe juthatott. Én azonban nem közölhetem. Ezelj ki valami ujat. — **Sturm Margit.** A »Kis Lap« szerkesztője: *Forgó bácsi.* Leveleid címzésénél tehát csak ezt a nevet használd. — **O. Anna Győr.** Rendben van. — **Lányi Rózika.** Megillőtölve olvastam szomorú soraidat kedves kis testvérkéd elhunytáról. Keressetek vigasztalást abban, hogy ti élők még tisztább, foróbb szeretettel ragaszkodjatok egymáshoz és közös kegyelettel ápoljátok az elszállt angyalka drága emlékezetét. A pályamunkát illetőleg a határidő a végső napot jelenti, a meddig be lehet küldeni. A ki, mint te is, hamarabb küldte be, csak helyesen cselekedett, mert így bizonyos lehet felőle, hogy nem késétt el.

Előfizetési felhívás

a

KIS LAP

október—decemberi folyamára.

A FOLYÓ évnegyed végéhez közeledvén, kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hó végével lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A »Kis Lap« most folyó 49-ik kötetének második része olvasmányok és rajzok tekintetében egyaránt gazdag tartalommal fog az első részhez sorakozni. Az oly nagy tetszéssel fogadott „Vadgalamb“ befejezése után ismét hosszabb elbeszélés következik s lesz újra szindarab is, melyet, mint „A drága kis aranyos“-t, bizonyosan sokféle fognak egyes kis gyermekek eljátszani. Az új évnegyedben kerül eldöntésre a nagy pályázat is, melyre értékes jutalmak vannak kitűzve.

Kisebb elbeszélések, mesék, költemények, feladványok stb. fogják ezentúl is változatossá és érdekessé tenni a »Kis Lap« minden egyes számát s a kéthetenkénti színes műmellékletek sorozatát is folytatjuk.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Egész évre . . . . . 4 frt.

Félévre . . . . . 2 frt.

Negyedévre . . . . . 1 frt.

Az előfizetések, legcélszerűbben postai utalvánnyal a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, IV. Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.